

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 118/10
V Lucemburku dne 7. prosince 2010

Rozsudek ve spojených věcech C-585/08 a C-144/09
Peter Pammer v. Reederei Karl Schlüter GmbH & Co. KG a
Hotel Alpenhof GesmbH v. Oliver Heller

**Soudní dvůr upřesňuje pravidla práva Unie o soudní příslušnosti, která jsou
použitelná na spotřebitelské smlouvy, pokud je nabídka služeb učiněna
prostřednictvím internetu**

*Pouhé používání internetové stránky podnikatelem samo o sobě nevede k uplatnění ochranných
pravidel o příslušnosti, pokud jde o spotřebitele z jiných členských států.*

Nařízení¹ Evropské unie o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech stanoví, že osoby, které mají bydliště na území některého členského státu, musí být zpravidla žalovány u soudů tohoto členského státu. Stanoví rovněž, že spory vyplývající ze smluvních vztahů mohou být rozhodovány soudy místa, kde závazek, o nějž se jedná, byl nebo měl být splněn. Nicméně jedná-li se o spotřebitelskou smlouvu, použijí se pravidla o ochraně spotřebitele. Pokud podnikatel „zaměřuje své činnosti“ na členský stát, ve kterém má spotřebitel bydliště, může spotřebitel podat žalobu k soudu členského státu svého bydliště a být žalován pouze v tomto členském státě. Obě věci se týkají otázky, zda podnikatel „zaměřuje své činnosti“ ve smyslu nařízení, pokud používá pro komunikaci se spotřebiteli internetovou stránku.

Věc C-585/08

Peter Pammer, který má bydliště v Rakousku, chtěl cestovat na palubě lodi z Terstu (Itálie) na Dálný východ. Rezervoval si proto plavbu u německé společnosti Reederei Karl Schlüter prostřednictvím německé cestovní kanceláře, která se specializuje na prodej plaveb na nákladních lodích přes internet. Peter Pammer odmítl na loď nastoupit z důvodu, že podmínky nabízené na lodi podle něj neodpovídaly popisu, který získal od cestovní kanceláře, a požadoval vrácení ceny, kterou za uvedenou plavbu zaplatil. Jelikož mu Reederei Karl Schlüter vrátila pouze část ceny, podal Peter Pammer žalobu k rakouským soudům, u kterých německá společnost uplatnila námitku nepřislušnosti z důvodu, že v Rakousku neprovozuje profesionální nebo podnikatelskou činnost.

Věc C-144/09

Oliver Heller, který má bydliště v Německu, rezervoval v Hotelu Alpenhof, jenž se nachází v Rakousku, několik pokojů na dobu jednoho týdne. Uvedená rezervace se uskutečnila prostřednictvím elektronické pošty díky adrese uvedené na internetové stránce hotelu, kterou O. Heller konzultoval. Oliver Heller zpochybnil služby hotelu a opustil jej, aniž zaplatil svůj účet. Hotel pak podal žalobu k německým soudům za účelem dosažení zaplacení účtu. Oliver Heller uplatnil námitku nepřislušnosti a tvrdil, že ve svém postavení spotřebitele s bydlištěm v Německu může být žalován pouze u německých soudů.

Oberster Gerichtshof (Nejvyšší soud, Rakousko), rozhodující o obou věcech, klade Soudnímu dvoru otázku, zda skutečnost, že společnost se sídlem v jednom členském státu nabízí své služby

¹ Nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42).

prostřednictvím internetu, znamená, že činnosti jsou „zaměřeny“ rovněž na jiné členské státy. V případě kladné odpovědi by totiž spotřebitelé s bydlištěm v jiných členských státech, kteří takové služby využili, mohli v případě sporu s podnikatelem využít příznivějších pravidel o příslušnosti, která jsou stanovena nařízením.

Soudní dvůr ve svém dnes vydaném rozsudku konstatoval, že **pouhé používání internetové stránky podnikatelem za účelem obchodování samo o sobě neznámá, že jeho činnost je „zaměřena“ na jiné členské státy**, což by vedlo k uplatnění ochranných pravidel nařízení. Soudní dvůr je totiž toho názoru, že pro účely použitelnosti uvedených pravidel na spotřebitele z jiných členských států **musí podnikatel projevít svou vůli navázat s nimi obchodní vztahy**.

V tomto kontextu Soudní dvůr zkoumal indicie, které by prokazovaly, že podnikatel uvažoval o obchodování se spotřebiteli, kteří mají bydliště v jiných členských státech. Mezi takové indicie patří všechny výslovné projevy podnikatelské vůle oslovit takové zákazníky, například pokud nabízí své služby nebo zboží v jednom či více jmenovitě určených členských státech, nebo vynakládá náklady na službu sponzorovaných odkazů u provozovatele internetového vyhledávače za účelem usnadnění přístupu spotřebitelů s bydlištěm v různých členských státech k jeho internetové stránce.

Nicméně další, méně zjevné indicie, případně ve vzájemné kombinaci, mohou rovněž prokazovat existenci činnosti „zaměřené na“ členský stát bydliště spotřebitele. Jedná se zejména o mezinárodní povahu dotčené činnosti, například některých činností cestovního ruchu, uvedení telefonického spojení s mezinárodní předvolbou, použití jiného jména domény prvního řádu, než je doména členského státu, ve kterém má podnikatel sídlo, například „.de“, nebo použití takových neutrálních jmen domén prvního řádu, jako je například „.com“ nebo „.eu“, popis cesty do místa poskytování služeb s počátkem v jednom či více členských státech, jakož i uvedení mezinárodní klientely složené ze zákazníků s bydlištěm v jiných členských státech, zejména formou uvedení svědectví takových zákazníků. Rovněž pokud internetová stránka umožňuje, aby spotřebitelé používali jiný jazyk nebo jinou měnu, než je jazyk nebo měna, které jsou obvykle používány v členském státě, ve kterém má podnikatel sídlo, mohou takové skutečnosti také představovat indicie, které prokazují přeshraniční činnost podnikatele.

K takovým indiciím naopak nepatří uvedení elektronické nebo zeměpisné adresy podnikatele ani uvedení telefonického spojení bez mezinárodní předvolby na internetové stránce, protože takové informace neukazují, zda podnikatel zaměřuje svou činnost na jeden, nebo více členských států.

Soudní dvůr došel k závěru, že s ohledem na uvedené indicie rakouský soud musí ověřit, zda z internetových stránek a celkové činnosti podnikatelů vyplývá, že zamýšleli obchodovat s rakouskými spotřebiteli nebo německými spotřebiteli v tom smyslu, že byli připraveni s nimi uzavřít smlouvu.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

